

Loven ellers kunne befrægtes at have. Nu har man freget paa Nøbfiskeri her i Salen hver Gang, der har været Tale om Fiskeriet i de 20 Aar, jeg har sidet her, og det vil man vel sagtens blive ved med, men det er et Faktum alligevel, at Fiskeriet fra da indtil nu er gaaet umaadelig fremad. Jeg tror hverken, at Fiskeene drive eller yngle efter de Regler, her foreskrives, saa meget mere som det er slaaet fast, at fra Aar til Aar ere Forholdene i de forskjellige Farvande meget forskellige, fordi vi have en mærkelig Beliggenhed med de 3 Gjennemløbsrender, Belter og Sunde, mellem to større Fiskerivande. Det, jeg vil ønske sagt her og udtale en Forventning om, og jeg udtaler for mit Vedkommende denne Forventning som Medlem af dette Thing, er, at Fiskeene ved deres Sagkyndighed ville vejlede os i et saa vigtigt Anliggende, ei blot for deres egen Skyld, men ogsaa for Samfundets, saa at vi, inden vi skide i alt Fald stort videre frem, kunne have Anskuelse liggende for os fra de forskjellige Egne af Landet.

Hvad selve Lovforslaget i det Enkelte angaar, da skal jeg ikke opholde Thinget dermed. Kun vil jeg sige, at for mig staa to Ting som det Vigtigste at pointere og hævde for Diebliffet, og det er de to Ting, som man efter min Formening ikke hidtil har kunnet faae hævdet gennem Behandlingerne af Fiskeriloven her i Salen. Af disse to Ting er den første da den, at vi i Overensstemmelse med Christian den Femtes danske Lov faae fastslaaet, at vel kunne Grundeierne ud til Kysten have Ret til faktisk at sætte Nalegaarde, men de have ikke dermed Ret til udelukkende at benytte Kysten til Fiskeri. (En Stemme: Det staaar der: I samme Omfang som hidtil!) Men dette „i samme Omfang“ har ikke udelukket Godseierne og Bønderne fra at røve hele Mil af Stranden langs Kysten og bortforpagte den, og ve dem, der komme i Nærheden deraf. Man har faaet Højesteretsdomme i alt Fald af en saadan Bestaaenhet, at de stakkels Fiskere ikke tør vove at udholde en Proces mod de Domme for at øve Fiskeri der. (En Stemme: Læs Paragrafen). Ja, det kan ikke nytte Noget; Tveetydigheder lige overfor den Slags Herlighedsrettigheder bryder jeg mig ikke om; saa gaar det ud over de Smaa i Forhold til de Store. Det har aldrig været Lov her i Danmark, at Herremænd eller Bønder, der have Jord til Stranden eller til aabent Vand, skulde have Ret til at forbyde Andre at fiske. De kunne selv fiske, hvor de behage, og lade være at gøre det, om de behage, men de skulle ikke for-

byde Andre at gøre det. Afgang til Vandene skal være Fiskernes Ret. Den Ret at benytte Stranden til Nalegaarde eller Nalestader, naar de faktisk have dem udestaaende inden en vis Begrændsning, det vil jeg ikke sige Noget om; men ved Siden deraf i passende Afstand, som ogsaa Loven kan bestemme erfaringsvis, maa alle Andre have Ret til at fiske og gaa op paa Stranden med deres Baade, hvad enten den tilhører Herremanden eller Fæstebonden; thi det er ikke blot udenfor Herregaardsjorder, men ogsaa udfør Fæstegaardsjorder man vil forbyde det. Hvor der en lille Fæstehusmand ved Stranden, har man Exempler paa, at naar han har en lille Baad, skal han ikke have Tilladelse til at røre sig ud paa Vandet, det er en Herlighedsret for Herremanden. Den fattige Mand, som besidder sin lille Jordlod, kunde fiske sig en Smule Tilhjælp til Opholdet, men Nei, det er Herremandens Strand, og er det Herremandens saa kan det ogsaa være Bondens; fordi der staaar i Loven af 1750, at man ved Limfjorden har Ret til at udsætte Fiskeriredstaber for sin Grund, forandrer det ikke i fjerneste Maade Christian den Femtes danske Lov, og det forekommer mig, at min ærede Nabo (Thorup) her, som er saa kyndig i disse Forhold, var for ivrig til at imødegaa det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Veth); thi naftet jeg nærmest tror, at de i Hovedprincippet ville kunne blive enige, lød det for mine Øren, som om han vilde modsig den Hovedgrundsetning, som det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds fremsatte, og som han ogsaa har Ret til at fremføre; thi er der Noget her i Salen, som ved sin juridiske Bistand har gavnet Fiskeene paa flere Steder i Landet, er det det ærede Medlem. Det var altsaa et Hovedpunkt at faa dette nøiagtigt fastslaaet, saa at vi faae disse utaalelige Forpagtningskontrakter om, at milevide Strækninger af Kysten er forbeholdt Jorddrotterne, slaaet ihjel i Overensstemmelse med Landet og Ordene i Christian den Femtes danske Lov, der siger, at de Herrer ikke maa holde Nalestader, Rongen og Menigmand til Skade, d. v. s. Staten og Menigmand til Skade. Det er Fiskeene til Skade, og det er dem til Skade i to Henseender, idet det er en Samfundssag af stor Betydning, som ogsaa en Sag af Betydning for den enkelte Borger, navnlig i disse Tider, da vi vide — jeg skal ikke blive træt af at gentage det — at Skibsfarten baade i sin Forvandling fra Seilskibsfart til Dampskibsvæsen og ved sin Nedgang iøvrigt berøver saa mange Menne-